

## Arrest

**nr. 266 153 van 23 december 2021**  
**in de zaak RvV X / XI**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat J. DIENI  
Rue des Augustins 41  
4000 LIEGE

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DIENI, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker dient op 31 augustus 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 5 december 2016. Op 28 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 15 juni 2018 bij arrest nr. 205 355.

1.2. Op 4 september 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 18 juli 2019 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 231 634 van 22 januari 2020.

1.3. Op 6 mei 2020 dient verzoeker een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 30 juli 2020 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 9 februari 2021.

1.4. Op 9 maart 2021 dient verzoeker een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 26 april 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U deed op 31 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in België. U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie en een sjiitisch moslim te zijn. U woonde uw hele leven in Al Qurna. Uw vader, B.S.D.O.(...), overleed in 2007 aan een nierfalen.*

*U stelde dat u in 2015 een geheime relatie begon met uw buurmeisje, S.S.M.A.M.(...). Jullie zagen elkaar vier maal stiekem op het dak van jullie huizen. Op 4 juni 2015 waren jullie samen in de berging op het dak van het huis van S.(...) toen haar moeder jullie betrapte. U vluchtte meteen door van het dak naar de tuin te springen. U liep naar het ziekenhuis van Al Qurna waar u uw moeder belde en haar verwittigde om onmiddellijk samen met uw zus het huis te verlaten. U nam aan het ziekenhuis een taxi naar uw tante R.(...) in Basra. Die avond werd uw huis belaagd door de stam van S.(...), die naar u op zoek was. De ochtend nadien kwamen uw moeder en uw zus aan in Basra. Jullie bleven daar ondergedoken. Tien dagen later kwamen jullie te weten dat de familie van S.(...) haar hadden gedood. De stam van S.(...) zette uw familie en de familie van uw moeder onder druk om te weten waar jullie waren. Na vijftien dagen werd er op initiatief van S.Y.(...) een zitting georganiseerd tussen uw stam en die van S.(...). Er werd voorgesteld dat uw familie u en uw zus zou moeten uitleveren aan de andere stam. U zou gedood moeten worden en uw zus zou uitgehuwelijkt worden aan iemand van de stam van S.(...). Uw familie moest ook vijftig miljoen dinar betalen omdat u zonder toestemming het huis van S.(...) had betreden. Jullie hadden twintig dagen om een antwoord te geven. Uw moeder weigerde deze regeling uit te voeren. Bij een tweede zitting werd dit gecommuniceerd aan de stam van S.(...). Vlak na deze tweede zitting werden u, uw zus en uw moeder verstoten door uw eigen stam omdat zij niet meer betrokken wilden zijn bij het conflict. De broers van uw moeder raadden haar aan het land te verlaten. Op 29 juli 2015 vertrok u samen met uw moeder, W.H.S.A.-S.(...) (CGVS 15/22705(Z); O.V. xxx), en uw zus, N.B.S.O.(...) (CGVS 18/18272; O.V. xxx), vanuit de luchthaven van Basra legaal naar Turkije. Van daaruit reisde u illegaal verder naar België, waar u op 27 augustus 2015 aankwam.*

*Op 28 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De veiligheids-situatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest 205355 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 15 juni 2018.*

*Op 4 september 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde zich te hebben bekeerd tot het Christendom. Sinds 2016 kwamen uw oom, die reeds langere tijd in Nederland woont en zich in 2012 bekeerde, en A.R.(...), een missionaris, u, uw zus en uw moeder les geven over het Christendom. U liet zich op 22 juli 2018 gelijktijdig met uw moeder en uw zus dopen in de Perzische Kerk "Kores" in Nederland. U vreesde omwille van uw bekering in Irak te worden gedood door uw familie of andere Irakezen. Uw moeder diende op 10 september 2018 op basis van dezelfde feiten eveneens een tweede verzoek in. Uw zus, Noor, deed op diezelfde datum haar eerste zelfstandige verzoek om internationale bescherming in op basis van dezelfde feiten. Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende documenten neer: uw doopcertificaat (origineel), het doopcertificaat van uw oom H.(...) (kopie), het rijbewijs van H.(...) (kopie), de eerste pagina van het paspoort van H.(...) (kopie), en een DVD met video's van uw doopceremonie. In het kader van dit tweede verzoek had u op 12 februari 2019 nogmaals een persoonlijk onderhoud op het CGVS.*

*Op 22 juli 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechte bekering tot het Christendom van uw moeder, uw zus en uzelf en evenmin aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat jullie werkelijk bekeerd waren. De veiligheids-situatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in*

bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de RvV. Bij arrest nr. 231 634 van 22 januari 2020 verwierp de RvV uw beroep. Na u ter zitting te hebben gehoord bevestigde de RvV in haar arrest de deugdelijkheid van de beslissing van het CGVS en bevestigde zij dat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie oprechte bekering tot het christendom, noch aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat jullie werkelijk bekeerd waren.

Op 6 mei 2020 diende u, zonder ondertussen België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar uw eerdere verklaringen en stelde dat u steeds de waarheid vertelde. U stelde opnieuw dat u vreesde omwille van uw bekering tot het christendom te worden gedood bij terugkeer naar Irak en verwees naar de hoge mate van geweld en het risico voor bekeerlingen. In een nieuwe poging om uw bekering tot het christendom te staven stelde u dat u elke zondag als u in de buurt was naar de Arabische kerk van Vilvoorde ging om naar de lezingen te luisteren en deel te nemen aan de gesprekken. Tijdens de coronacrisis waren er geen activiteiten maar de week voor het afleggen van uw "Verklaring volgend verzoek" op 9 juli 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zou u naar de heropening geweest zijn waar onder andere gepraat werd over corona en daklozen. Ter ondersteuning van uw bekering legde u kopieën van twee attesten van de Arabische kerk van Vilvoorde neer, één van 21 februari 2020 – vóór de coronacrisis – en één van 5 juli 2020. Daarnaast legde u een kopie van een arbeidscontract neer om aan te tonen dat u in België gewerkt heeft.

Op 30 juli 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de RvV. Bij arrest nr. 248 867 van 9 februari 2021 verwierp de RvV uw beroep.

Op 9 maart 2021, nauwelijks een maand na de uitspraak van de RvV, diende u, zonder intussen België te hebben verlaten, een vierde verzoek om internationale bescherming in. U stelt ditmaal de waarheid te willen vertellen omdat uw moeder corona heeft gehad en daar bijna aan stierf. U wil echter de garantie dat uw moeder en zus deze waarheid niet te weten komen. Sinds het zesde leerjaar van de lagere school had u een homoseksuele relatie met W.(...), een vriend van school. Hij stierf in het tweede middelbaar. De eigenlijke aanleiding voor uw vertrek uit Irak was echter dat u in 2015 met een andere vriend, Ali, werd betrapt door een wijkbewoner terwijl jullie seksuele betrekkingen hadden in een onafgewerkt gebouw. Deze wijkbewoner lichtte de al-Dawapartij in hierover, waarna ze u thuis kwamen zoeken. Uw zus en moeder weten hier niets van. Uw moeder denkt dat u met een meisje werd betrapt. U hebt in België al van voor de coronaperiode veel contacten met organisaties, met RainbowHouse in Brussel en ook in Luik en Limburg. U heeft hier vrienden met dezelfde geaardheid. U stelt ook foto's te hebben. Daarnaast blijft u volharden in uw bekering tot het Christendom.

Ter ondersteuning van uw vierde verzoek legt u een kopie van een attest neer van de Stichting Perzische kerk Kores in Nederland, gedateerd op 9 februari 2021, waarin het doopsel van uw moeder, uw zus en uzelf, opnieuw wordt bevestigd.

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood door de milities en vooral dan door de milite van de alDawapartij. U vreest ook uw familie.

## B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk dient verklaard te worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat u Irak ontvluchtte omdat u homoseksueel bent en betrappt werd terwijl seksuele betrekkingen had met een vriend in een onafgewerkt gebouw (Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2021), moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, omdat uw verklaringen en die van uw gezinsleden met betrekking tot de door jullie ondergane vervolging dermate tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waren dat er geen enkel geloof aan kon gehecht worden. Zonder toe te geven dat uw eerste verzoek gebaseerd was op leugens, riep u in uw twee volgende verzoeken in dat u vervolging vreesde omwille van een bekering tot het christendom. Ook dat werd ongeloofwaardig bevonden. Aangezien u nu, in uw vierde verzoek, bekent dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw eerste verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Waar de gepercipieerde gevoeligheid van het thema van seksuele oriëntatie een drempel kan vormen om hierover te spreken, ontslaat het een verzoeker niet van de plicht om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hoewel het CGVS zich soepel opstelt omwille van de moeilijkheid om over de seksuele oriëntatie te spreken is het hier echter bijzonder frappant dat u pas bij uw vierde verzoek om internationale bescherming aanhaalt dat u zich aangetrokken voelt tot mannen terwijl u reeds van in de lagere school een homoseksuele relatie zou hebben gehad en terwijl de problemen nadat u betrappt werd terwijl u seksuele betrekkingen had met een vriend in een onafgewerkt gebouw, de vluchtaanleiding zouden geweest zijn voor uw hele gezin (Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2021). Waar u nu toegeeft dat de door u aangehaalde feiten in uw eerste verzoek gelogen waren, blijkt uit de bevindingen van het CGVS en van de beroepsinstantie (de RvV) dat ook aan uw tweede verhaal, inzake bekering tot het christendom, geen geloof kon gehecht worden. Uw algemene geloofwaardigheid is dan ook dermate aangetast dat moet worden geconcludeerd dat uw verklaringen op zich onvoldoende bewijskrachtig zijn.

Waar u insinueert dat u terughoudend was in het aankaarten van deze problematiek uit angst dat uw moeder en zus dit zouden te weten komen - uw moeder zou denken dat u met een meisje betrappt werd - kan u overigens in het geheel niet overtuigen (Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2021, punt 16). Zo zou u immers wel al geruime tijd, van voor corona, veel contacten hebben met organisaties die rond de problemen van de LGBTIgemeenschap werken (Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2021, punt 17). Dat u de asielinstanties al meer dan vijf jaar in het duister zou laten over de werkelijke reden van uw verzoek om internationale bescherming omdat uw gezinsleden het niet zouden mogen te weten komen maar wel deelnam aan de activiteiten van deze organisaties komt contradictorisch over.

Uw nieuwe asielrelaas is daarenboven kennelijk ongeloofwaardig doordat uw verklaringen over het misleiden van uw moeder niet in overeenstemming te brengen zijn met de verklaringen die in jullie eerste verzoek zijn afgelegd. U substitueert in uw huidig verzoek in essentie een aantal elementen van uw eerste relaas (zie eerste verzoek) door elementen die passen in het kader van de nu ingeroepen homoseksualiteit (Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2021, punt 16). Zo stelt u nu dat u op de werf van een onafgewerkt gebouw met Ali betrappt werd door een wijkbewoner, waar u in uw eerste verzoek stelde dat u in de berging op het dak van S.(...) met haar betrappt werd door haar moeder. Waar u nu stelt dat de al-Dawapartij werd ingelicht en u thuis kwam zoeken, stelde u in uw eerste verzoek dat het de stam van S.(...) was die uw huis belaagde, uw dood eiste, uw zus opeiste voor een huwelijk en betaling van vijftig miljoen dollar eiste, wat door uw moeder allemaal geweigerd werd. Deze wijzigingen zijn echter te ingrijpend om ze in overeenstemming te brengen met uw bewering dat uw moeder zou

denken dat u met een meisje betrappt werd en zo onwetend meeging in uw verhaal. Dit kan namelijk op geen enkele wijze verklaren hoe en waarom uw moeder, en uw zus, dan ook zouden meegaan in de andere frauduleuze aspecten van uw relaas. Zowel uw moeder als uw zus gingen immers volledig mee in het relaas dat u in uw eerste verzoek aanbracht, met dezelfde actoren en locaties. Nu u echter elders werd betrappt dan bij de buurvrouw, nu het de al-Dawapartij was die u thuis kwam zoeken en nu er geen sprake meer is van een uithuwelijking van uw zus aan de stam van S.(...) of het betalen van schadeloosstelling aan hen, stelt zich de vraag waarom uw moeder (en zus) hierover allemaal zouden gelogen hebben als zij te goeder trouw dachten dat de gebeurtenissen het gevolg waren van het feit dat u met een meisje betrappt was. Indien de al-Dawapartij bij u thuis zou gekomen zijn en uw moeder dacht dat dit te maken had met een meisje, zou zij geen reden hebben gehad om te zeggen dat het de stam van S.(...), het buurmeisje, was die jullie belaagde. Zij zou dan gewoon verteld hebben wat zij dacht dat de waarheid was. Indien de al-Dawapartij bij jullie thuis zou gekomen zijn omwille van het feit dat u met een andere man betrappt was en/of indien de mensen in de buurt wisten wat er gebeurd was doordat de wijkbewoner dat doorvertelde is het trouwens niet geloofwaardig dat uw moeder daar niets zou van te weten gekomen zijn indien zij, zoals zij vertelde (zie beslissing eerste verzoek), na jullie vertrek uit Al Qurna nog contact hield met haar broers M.(...) en F.(...) die op een korte afstand te voet van jullie huis woonden. Zo blijkt dat noch de idee dat uw zus en moeder onwetend meestapten in een gedeeltelijk waar verhaal noch de idee dat zij de waarheid niet zouden vernomen hebben via andere bronnen, geloofwaardig is.

Er moet dan ook geconcludeerd worden dat uw ingeroepen homoseksualiteit met het daaraan gekoppelde vervolgingsrelaas, ongeloofwaardig is en slechts een nieuwe poging is om op frauduleuze wijze aanspraak te maken op een internationale beschermingsstatus.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw twee vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name een kopie van een attest van de Stichting Perzische kerk Kores in Nederland, gedateerd op 9 februari 2021, waarin het doopsel van uw moeder, uw zus en uzelf, opnieuw wordt bevestigd, moet worden vastgesteld dat de bewijskracht van dit stuk niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de eerder gedane vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw oprechte bekering tot het christendom en evenmin aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat u werkelijk bekeerd zou zijn.

Hier moet worden bevestigd dat zowel uw tweede als uw derde verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw ingeroepen bekeringsrelaas en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In beide verzoeken legde u (kopieën van) attesten van kerkgemeenschappen neer, waaronder in uw tweede verzoek ook al een doopcertificaat van u en uw oom van de Perzische kerk Kores. Het gegeven dat u formeel gedoopt bent in de Perzische kerk Kores, is echter op zich geen element dat betwist werd. Wel werd ongeloofwaardig bevonden dat uw bekering tot het christendom oprecht was en dat iemand in Irak zou denken dat u werkelijk bekeerd zou zijn. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter nog een bijkomend stereotiep attest neerlegt van de Perzische kerk Kores, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op [https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Iraq\\_2021.pdf](https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en

*betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.*

*In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.*

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in provincie Basra te worden beoordeeld.*

*Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20201030\\_0.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.*

*De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.*

*In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is*

omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eerdergerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgefallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_internal\\_mobility.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Basra in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Basra. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.*

*Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.*

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing ( artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."*

## 2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de procedure-richtlijn en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij voert tevens machtsoverschrijding aan.

Na het citeren van een aantal van de hierboven vermelde artikelen, voert verzoeker aan dat het CGVS toepassing maakt van het adagium "*fraus omnia corrumpit*" door te stellen dat de huidige asielaanvraag steunt op motieven die bij de vorige aanvraag werden uiteengezet en waarbij werd geoordeeld dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas werd ondermijnd. Hij wijst erop dat dit adagium geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde en dat valse verklaringen de asielautoriteiten niet ontslaan van de verplichting een onderzoek te voeren naar de geuite vervolgingsvrees.

Voorts betoogt verzoeker dat de procedurerichtlijn en artikel 41 van het Handvest zijn geschonden door een beslissing tot "*niet in overwegingname*" te nemen zonder hem te horen op het CGVS. Hij stelt dat volgens de Belgische wet de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat zijn bevoegdheid onder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet

wordt beperkt op dezelfde wijze als onder artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat de technische en beperkte aard van de in te vullen vragenlijst wordt bevestigd in de wetswijziging, wat ook blijkt uit de memorie van toelichting die stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de DVZ meegedeelde informatie, de bevoegde instantie geen gehoor dient af te nemen.

Verzoeker volhardt vervolgens dat hij omwille van zijn bekering vreest in Irak te zullen worden gedood en benadrukt zijn homoseksuele geaardheid, een nieuw element dat hij in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek bijbrengt. Hij herhaalt dat hij sinds het zesde leerjaar een homoseksuele relatie had met W., een vriend van school. Hij hekelt dat de commissaris-generaal hier geen onderzoek naar heeft gedaan en is van mening dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd om hem te kunnen horen over zijn homoseksualiteit.

Verder acht hij het inconsequent om hem te verwijten dat hij geen documenten heeft voorgelegd, aangezien deze door het CGVS in ieder geval als vals zullen worden beschouwd.

Verzoeker wijst nog op de samenwerkingsplicht en geeft aan dat bij het bepalen van de seksuele identiteit van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, eerst moet worden uitgegaan van het principe van zelfidentificatie. Hij licht toe dat de ontdekking van iemands homoseksuele geaardheid een evolutief proces is en niet kan worden vastgepind op een bepaald moment in de tijd.

Hij benadrukt dat homoseksuele en niet-praktiserende of bekeerde moslims een bijzonder kwetsbare groep vormen in Irak. Volgens verzoeker heeft het CGVS hier geen onderzoek naar gevoerd.

Verzoeker is van mening dat hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

### 3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij een foto van hemzelf met zijn vriend in Irak wordt gevoegd.

### 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

*“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

*Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”*

4.4. Verzoeker klaagt aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RVS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen, waaronder zijn beweerde homoseksualiteit, in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Een schending van de Procedurerichtlijn en/of artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij Irak heeft verlaten omwille van een geheime relatie met zijn buurmeisje S. die aan het licht kwam en waarvoor hij vergelding vreesde door haar stam. De commissaris-generaal besluit tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt namelijk geen geloof gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten; de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst noopt niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad met arrest nr. 205 355 van 15 juni 2018.

In het kader van zijn volgend beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij zich heeft bekeerd tot het Christendom. Het CGVS verklaart dit verzoek niet-ontvankelijk omdat geen geloof wordt gehecht aan de oprechte bekering tot het Christendom noch aan de bewering dat iemand in Irak zou denken dat hij werkelijk bekeerd was; de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst noopt niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zijn beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen met arrest nr. 231 634 van 22 januari 2020.

Verzoekers tweede volgend verzoek steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name zijn voorgehouden bekering. De commissaris-generaal verklaart ook dit verzoek niet-ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoekers beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen met arrest nr. 248 867 van 9 februari 2021.

Op 9 maart 2021 dient verzoeker voor de derde maal een volgend verzoek in. Hij bekent dat hij heeft gelogen over de feiten waarop zijn eerste verzoek was gebaseerd. Hij houdt thans voor dat hij homo-seksueel is en de eigenlijke aanleiding voor zijn vertrek uit Irak was dat hij in 2015 met een andere vriend, A., werd betrapt door een wijkbewoner terwijl zij seksuele betrekkingen hadden in een onafge-werkt gebouw. Deze wijkbewoner zou daarop de al-Dawapartij hierover hebben ingelicht. Zijn moeder zou hier niets van hebben geweten en denkt dat hij met een meisje werd betrapt. Daarnaast blijft verzoeker volharden in zijn bekering tot het Christendom.

Ter staving van zijn volgend verzoek legde verzoeker een kopie neer van een attest van de Stichting Perzische kerk Kores in Nederland, gedateerd op 9 februari 2021, waarin zijn doopsel en dat van zijn moeder en zijn zus opnieuw worden bevestigd.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling

van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat, hoewel wordt vastgesteld dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen.

Waar verzoeker in het kader van zijn huidige vierde beschermingsverzoek bekend dat hij heeft gelogen over de feiten waarop hij zijn eerste verzoek baseerde, mocht de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor zijn vrees. Evenwel geeft de commissaris-generaal hierbij uitdrukkelijk aan dat het gegeven dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat zijn verzoek verder wordt onderzocht, maar dat zulke poging om de asielinstanties te misleiden evenwel in rekening moet worden gebracht bij de globale beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen. De bewering dat de commissaris-generaal toepassing heeft gemaakt van het adagium "*fraus omnia corrumpit*", mist dan ook elke feitelijke en juridische grondslag. De commissaris-generaal heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken en verklaringen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen en voorgelegde stukken van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers voorgehouden homoseksualiteit vooreerst op correcte wijze dat het feit dat verzoeker pas bij zijn vierde beschermingsverzoek aanhaalt dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen, de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Hierbij houdt hij er rekening mee dat de gepercipieerde gevoeligheid van het thema van seksuele oriëntatie een drempel kan vormen om hierover te spreken, maar stelt hij terecht dat dit een verzoeker niet ontslaat van de plicht om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoeker verder een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl hij persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Irak, houdt bovendien geen enkele steek. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat de ontdekking van iemands homoseksuele geaardheid een evolutief proces is en niet kan worden vastgepind op een bepaald moment in de tijd. Hij verwijst hierbij naar de UNHCR-richtlijnen waarin wordt aangegeven dat de bewustwording van iemands geaardheid inderdaad een transformatie kan zijn die 'volledig' wordt door een verandering van sociale en culturele omgeving zoals, aldus verzoeker, een verblijf in België. Dit is echter geen overtuigende uitleg voor het niet eerder aanhalen van zijn beweerde homoseksualiteit. Verzoeker verklaart immers zich al tijdens zijn jeugd jaren bewust te zijn geworden van zijn homoseksuele geaardheid. Zo verklaart verzoeker thans dat hij reeds in de lagere school een homoseksuele relatie heeft gehad (verklaring volgend verzoek, punt 16). Verder zou hij al geruime tijd, van voor corona, veel contacten hebben met organisaties die rond de problemen van de LGBTI-gemeenschap werken (verklaring volgend verzoek, punt 17) én houdt hij heden voor dat de problemen die de vluchtaanleiding waren zijn voor het hele gezin, het gevolg zouden geweest zijn van het betrappt zijn op het hebben van seksuele betrekkingen met een andere man (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Van verzoeker kan en mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn seksuele geaardheid, zo deze op enige waarheid zou berusten, reeds in het kader van zijn vorige verzoeken zou hebben aangekaart. Voor de DVZ insinueerde verzoeker trouwens dat hij terughoudend was in het aankaarten van deze problematiek, niet omdat hij zichzelf nog niet als homoseksueel zou hebben beschouwd zoals hij in voorliggend verzoekschrift impliceert, maar wel uit angst dat zijn moeder en zus dit zouden te weten komen. Deze uitleg kan evenmin overtuigen, want net zoals de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het gegeven dat verzoeker de asielinstanties al meer dan vijf jaar in het duister zou laten over de werkelijke reden van zijn verzoek om internationale bescherming omdat hij het niet eerder zou hebben durven vertellen en zijn gezinsleden het niet zouden mogen te weten komen, maar wel deelnam aan de activiteiten van voornoemde organisaties, contradictorisch overkomt.

Verzoekers nieuwe asielrelaas is daarenboven niet geloofwaardig doordat zijn verklaringen over het misleiden van zijn moeder niet in overeenstemming zijn te brengen met de verklaringen die tijdens zijn eerste verzoek zijn afgelegd. De commissaris-generaal stelt terdege: *“U substitueert in uw huidig verzoek in essentie een aantal elementen van uw eerste relaas (zie eerste verzoek) door elementen die passen in het kader van de nu ingeroepen homoseksualiteit (Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2021, punt 16). Zo stelt u nu dat u op de werf van een onafgewerkt gebouw met Ali betraptd werd door een wijkbewoner, waar u in uw eerste verzoek stelde dat u in de berging op het dak van S.(...) met haar betraptd werd door haar moeder. Waar u nu stelt dat de al-Dawapartij werd ingelicht en u thuis kwam zoeken, stelde u in uw eerste verzoek dat het de stam van S.(...) was die uw huis belaagde, uw dood eiste, uw zus opeiste voor een huwelijk en betaling van vijftig miljoen dollar eiste, wat door uw moeder allemaal geweigerd werd. Deze wijzigingen zijn echter te ingrijpend om ze in overeenstemming te brengen met uw bewering dat uw moeder zou denken dat u met een meisje betraptd werd en zo onwetend meeding in uw verhaal. Dit kan namelijk op geen enkele wijze verklaren hoe en waarom uw moeder, en uw zus, dan ook zouden meegaan in de andere frauduleuze aspecten van uw relaas. Zowel uw moeder als uw zus gingen immers volledig mee in het relaas dat u in uw eerste verzoek aanbracht, met dezelfde actoren en locaties. Nu u echter elders werd betraptd dan bij de buurvrouw, nu het de al-Dawapartij was die u thuis kwam zoeken en nu er geen sprake meer is van een uithuwelijking van uw zus aan de stam van S.(...) of het betalen van schadeloosstelling aan hen, stelt zich de vraag waarom uw moeder (en zus) hierover allemaal zouden gelogen hebben als zij te goeder trouw dachten dat de gebeurtenissen het gevolg waren van het feit dat u met een meisje betraptd was. Indien de al-Dawapartij bij u thuis zou gekomen zijn en uw moeder dacht dat dit te maken had met een meisje, zou zij geen reden hebben gehad om te zeggen dat het de stam van S.(...), het buurmeisje, was die jullie belaagde. Zij zou dan gewoon verteld hebben wat zij dacht dat de waarheid was. Indien de al-Dawapartij bij jullie thuis zou gekomen zijn omwille van het feit dat u met een andere man betraptd was en/of indien de mensen in de buurt wisten wat er gebeurd was doordat de wijkbewoner dat doorvertelde is het trouwens niet geloofwaardig dat uw moeder daar niets zou van te weten gekomen zijn indien zij, zoals zij vertelde (zie beslissing eerste verzoek), na jullie vertrek uit Al Qurna nog contact hield met haar broers M.(...) en F.(...) die op een korte afstand te voet van jullie huis woonden. Zo blijkt dat noch de idee dat uw zus en moeder onwetend meestapten in een gedeeltelijk waar verhaal noch de idee dat zij de waarheid niet zouden vernomen hebben via andere bronnen, geloofwaardig is.”*

Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat het zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De foto die verzoeker bij aanvullende nota voorlegt, kan op het voorgaande geen ander licht werpen en voegt niets wezenlijks toe aan zijn relaas, te meer daar het niet duidelijk is wie de persoon is met wie verzoeker vriendschappelijk op de foto staat afgebeeld. Uit deze foto kan evenmin blijken dat deze personen homoseksueel zijn noch wat verzoekers band is met deze persoon, laat staan dat hij met hem een homoseksuele relatie zou hebben gehad.

Alles samen genomen, hecht de Raad net als de commissaris-generaal geen enkel geloof aan verzoekers ingeroepen homoseksualiteit met het daaraan gekoppelde vervolgingsrelaas, en wordt terecht besloten dat dit slechts een nieuwe poging is om op frauduleuze wijze aanspraak te maken op een internationale beschermingsstatus.

5.4. Wat betreft de voorgehouden bekering tot het christendom, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker door louter opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, er niet in slaagt de eerdere beoordeling om te buigen, met name dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn oprechte bekering tot het christendom.

Het nieuw document dat verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aanbrengt ter ondersteuning van deze beweerde bekering, met name een kopie van een attest van de Stichting Perzische kerk Kores in Nederland, gedateerd op 9 februari 2021 waarin het doopsel van verzoeker, zijn moeder en zijn zus opnieuw wordt bevestigd, stelt de commissaris-generaal terdege vast dat de bewijskracht van dit stuk niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de eerder gedane vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn oprechte bekering tot het christendom en evenmin aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat verzoeker werkelijk zou zijn bekeerd: *“Hier moet worden beklemtoond dat zowel uw tweede als uw derde verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw ingeroepen bekeringsrelaas en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In beide verzoeken legde u (kopieën van) attesten van kerkgemeenschappen neer, waaronder in uw tweede verzoek ook al een doopcertificaat van u en uw oom van de Perzische kerk Kores. Het gegeven dat u formeel gedoopt bent in de Perzische kerk Kores, is echter op zich geen element dat betwist werd. Wel werd ongeloofwaardig bevonden dat uw bekering tot het christendom oprecht was en dat iemand in Irak zou denken dat u*

*werkelijk bekeerd zou zijn. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter nog een bijkomend stereotiep attest neerlegt van de Perzische kerk Kores, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."*

Door louter te volharden in zijn voorgehouden bekering, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiverde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten. De eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers beweerde bekering, blijft nog steeds gehandhaafd.

5.5. Daar om het geheel van voormelde redenen geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid noch aan zijn beweerde oprechte bekering, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een welbepaalde risicogroep niet dienstig en is een onderzoek naar de situatie in Irak voor homoseksuele en bekeerde mannen in Irak hier niet relevant.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij de vrees van verzoeker niet afdoende hebben onderzocht, niet dienstig.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het inconsequent is om hem te verwijten dat hij geen documenten heeft voorgelegd, moet worden opgemerkt dat dit hem nergens wordt verweten. Ook deze opmerking is niet dienend.

4.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie. Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Basra geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Basra louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Basra nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Basra voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Basra. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

4.8. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

4.9. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES